

מסורת הש"ס

א (וְעֵלֶּיךָ ג.) א, אַ (מסופתת פ"צ ה"ב, א) גיטין סד. עירובין לא: א נזיר יב. ד) לקמן ק"ב. שבת ד. (פסח"י קיד) עירובין לו. ס) צ"מ כד: [מסופתת פ"צ ה"ב, א] ו) [קדושין מא: א, ו] ז) במדבר יח, ח) כס"א טקף: הא, ט) ויענין חוס' לקמן פו: בסוף ד"ה סמוך. י) ונע"ע חוס' בסורות כ. ד"ה ואי צעית אמתא].

ג'יון הש"ס

רש"י ד"ה פסח וכו' אלא ודאי חל"מ. עיין לקמן דף ג ע"ב צרש"י ד"ה מאי ונע"ק:

הגהות הב"ח

א) גמ' א"נ אינש כל"ל ומתנת דילמא נמחק: **ב**) רש"י ד"ה פסח וכו' מסתי הוא דסמיכן:

מוסף רש"י

לכי תיכול עזל כורא דמלחא. צבדיחותא אסדר ליה, כשמוד לו כור של מלה חומר לך עטמו של דבר (שבת ד. וכו"ז ערובין דו. וקטן ק"ב). לישא אחרינא לנשתאכל עליה טור של מלה לא מוגל להשומעס וז' (שבת סט). שמוצאן באשפה. שדך צבילה צבילה צבאפה (ב"מ כד.).

שיטה מקובצת

א) לימא רוב מצויין אצל שחיטה. ג"ב ע"י חוס' בכורות דף כ ע"ב: **ב**) הלכה למשה מסיני הוא הא: **ג**) והיכא דאתרמי א' דאיתפקא ריאה: **ד**) מומחין הן שאם לא היה וכו'. ג"ב בקצת ס"י נחבי' (רוב מצויין) כלומר רוב השוחטים מומחים הם שאם לא היה מומחה לא היה שוחט: **ה**) והלך בעל הבית. (עוד) ג"ב בכל הספרי יד נמצא והלך אח"כ בעל הבית ומצאו שחוט ולא מי דשחט חד סימן קמיה שפיר והלך לו הוראה וגמר זה שחיטתו והלך וכו': **ו**) חזקה שלח וכו'. ג"ב בקצת ס"י עושה שליחותו כל השלוחין מוחזקין בכך דלאחר שנצטרו בשליחותן ודאי עושים שליחותן: **ז**) ומאי נראין דברי פלוני וכו' פלוני חל"מ: **ח**) מבשר תאוו לא פריך. ג"ב ע"י חוס' בכורות (דף ג ע"ב):

א) [נראה דל"ל דליפתקא].

פסח

פסח. דלומר רחמנא (שמות יב) ואכלו את הצמר ושלמים דלמר רחמנא (שם כט) ואכלו אותם אשר כופר צהם מלמד שהכפרה תלויה אף בצבילה מאי איכא למימר אלא ודאי איכל דסמיך ארוצא היכא דלא אפשר ואפי' הכי פליג צקטן וקטנה משום דלפשר. לדידן נמי היכי

פסח וקדרשים מאי איכא למימר אלא היכא דאפשר אפשר היכא דלא אפשר לא אפשר ה"נ היכא דאפשר אפשר היכא דלא אפשר לא אפשר: א"ר נחמן אמר רב ראה אחד ששחט אם ראהו ממתחלה ועד סוף מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו היכי דמי אי דידע דגמיר למה לי ראה ואי דידע דלא גמיר פשיטא ואלא דלא ידע אי גמיר אי לא גמיר א' לימא א' רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן מי לא תניא א' הרי שמוצא תרנגולת שחוטה בשוק או שאמר לשלוחו צא שחוט והלך ומצא שחוט יחזקתו שחוט אלמא אמרינן ג' רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי לימא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן דלעולם דידע דלא גמיר י'וכגון דשחט קמן חד סימן שפיר מהו דתימא מדהאי שפיר הך נמי שפיר קמ"ל האי אתרמויי איתרמי ליה אידך שמא שהה שמא דרם בעא מיניה רב דימי בר יוסף מרב נחמן האומר לשלוחו צא ושחוט והלך ומצא שחוט מהו אמר לו חזקתו שחוט האומר לשלוחו צא ותרום והלך ומצא תרום מאי אמר ליה י'אין חזקתו תרום מה נפשך אי א' חזקה שלוח עושה שליחותו אפילו תרומה נמי ואי אין חזקה שלוח עושה שליחותו אפילו שחיטה נמי לא אמר ליה א' לכי תיכול עלה כורא דמלחא לעולם י'אין חזקה שלוח עושה שליחותו ושחיטה אי נמי א' דילמא אינש אחרינא שמע וואל שחט רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן תרומה דילמא אינש אחרינא שמע וואל תרם הוה ליה תורם שלא מדעת והתורם שלא מדעת אין תרומתו תרומה לימא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן תנאי היא א'דתניא הרי שאבדו לו גריוו ותרגגוליו והלך ומצאן שחוטים רבי יהודה אוסר רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי מתיר אמר רבי נראין דברים של רבי יהודה שמוצאן באשפה ודברי רבי חנינא בנו של ר' יוסי הגלילי שמוצאן בבית מאי לאו בהא קמיפלגי דמ"ס אמרינן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ומר סבר לא אמרינן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן אמר רב נחמן בר יצחק לא דכולי עלמא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ובבית דכ"ע לא פליגי מדשרי באשפה שבשוק דכולי עלמא לא פליגי דאסור כי פליגי באשפה שבבית מ"ס אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה שביבית ומר סבר י'אין אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה

יב.

ונפקא מינה להיכי שראינוה שהיה לה חלב קודם לידה דההיא לא מפטרינן מטעם חלב ואפשר דלף רשצ"ג סבר דחלב פותר והשמא אתי שפיר דאשכחן רשצ"ג דלא חייש למיעוטא בריש כל הללמים (ע"ז דף מ:) דלא גזר שאר מקומות אטו אותו מקום כדגזר ר"מ התם ורבי יוחנן נמי אכל לעיל (דף ה:) משחיטת כותי ולא גזר צבו כדגזר ר"מ וצעשרה יוחסין (קידושין דף פ.) גבי שני דברים שאין בהן דעת לישאל ועשאן הכתוב כו' משמע נמי דרבי יוחנן כרצנן דר"מ ס"ל והא דא"ר יוחנן צסוף אין מעמידין (ע"ז דף נט:) למעוטי מוריים וגזינות צית אונייקי וסתמא כר"מ התם הוי סתם ואח"כ מחלוקת צריש כל הללמים (שם מ:) והא דלומר רשצ"ג כל ששהה שלשים יום צאדם אינו נפל הא לא שהה ספק הוי אפילו נפל מן הגג או אכלו ארי צפרק ר' אליעזר דמילה (שם דף קלג:) וקיימא לן התם כוותיה אע"ג דרובן אינן נפלים וכן מוך שמנה ימים צבהמה אסרינן התם ולא אזלינן בחר רוצא התם משום דלא יצא להקל צערוה והצריכוה חליצה צמת מוך שלשים ולא רצו לסמוך על הרוב ולהמירה לשוק צלא חליצה שלא יאמרו העולם שפיהק ומת ויצא לדי לעז וקלקול ולכך גס לענין אצילות פטור שלא יצא להקל צערוה ועוד צדלאו הכי יס להקל צאצילות דקי"ל (מ"ק דף קסג.) כ.) הלכה כדברי המיקל צאצל ואסרו כמו כן צבהמה דגזרי צבהמה אטו אדם דאי לא הא לא קיימא הא אי נמי אסור צבהמה אפי" צצריא שלא יצא להמירה צכולה שיהא קרוב לפיהק ומת:

פסח וקדרשים מאי איכא למימר. י'ומצער תאוו לא פריך משום דנראה דמדלורייתא לא חייש רבי מאיר למיעוטא אלא מדרצנא) ולהכי פריך הכי נמי שמחמיר שלא לאכול צשר כלל ואפילו מחמיר צשאר צשר פסח וקדשים אין יכול להחמיר ומדקדק כי היכי דלר"מ יס חילוק מדרצנן צין אפשר ללא אפשר ה"ה לרצנא: **א**) **שאמר דשלוחו כו'.** מעיקרא תנא מנא תרגולת שחוטה צשוק דאיכא למימר צעליה שחוטה וסדר אמר דאפי' אמר לשלוחו ומנאלו השליח שהיא שחוטה דהשתא שלא צרשות נשחטה אפי" חזקתא שחוטה: **הב' גרסינן לעולם אין חזקה שלוח כו'.** מפורש צפ' צכל מערצין

(עירובין צ:.) **ה'רי שאבדו לו גריוו.** ה"ה נגצצו דמשום דחשיד אגנצה לא חשיד אגנצה לו תרגולת ומנאלה כו': צבדיא נגנצה לו תרגולת ומנאלה כו': **כ' פליגי באשפה שבבית.** הוא הדין דפליגי צשוק צלא אשפה כדמוכח צאלו מציאות (צ"מ דף כד:) גבי ר' חנינא שמנא גדי שחוט צין צצריא לצפורי: מאן

שבבית אמר מר אמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמוצאן באשפה מאי אשפה אילימא אשפה שבשוק הא אמרת דכולי עלמא לא פליגי דאסור אלא לאו פשיטא באשפה שבבית אימא סיפא ודברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי שמוצאן בבית מאי בית אילימא בית ממש האמרת דכולי עלמא לא פליגי דשרי אלא פשיטא באשפה שבבית קשיא דרבי אדרבי

הב' דכרצי חנינא סצירא ליה: קשיא דרצי אדרצי. דצרישא נראו לו דצרי רצי יהודה דלסר צאשפה סצצית וצסיפא נראו לו דצרי רצי חנינא צנו של רצי יוסי הגלילי דמתיר צאשפה סצצית אס כן קשיא דרצי אדרצי: הכי

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

עין משפט נר מצוה

א [טו"ש"ע י"ד סימן א סעיף ג]:

ב **ב** ג מ"י פ"ד מהלכות שחיטה הלכה ו סמג עשין סג טו"ש"ע י"ד סימן א סעיף א וסעיף ד:

ב **ד** ה טו"ש"ע שם סעיף ג:

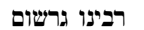
ב **ד** ו ז מ"י פ"ד מהלכות מביאות הלכה ו

[וטו"ש"ע י"ד סימן שלא סעיף לד]:

פ **ה** ח מ"י שם הלכה ג:

פ **ו** ט י כ מ"י פ"ד מהלכות שחיטה הלכ' ח ועיין כ"מ שהאריך סמג עשין סג טו"ש"ע י"ד

ס' א סעיף ד:

רבינו גרשום

(אלא תרע) [דילימא] היכא דאפשר למבדיקה אפשר [והיכא דלא אפשר לאו אמרינן ולא אמרינן במקום נקב קא שחט: וכו': תימא א' בפסח וקדרשים רובא אזלינן מאי וכו' אלא היכא דאפשר וכו' הכא נמי היכא דאפשר [לדידן] היכא דאפשר אפשר ולעולם לא אזלינן בחר רובא דאמרינן שלוחו שחט או ישראל אחר מומחה שחט ורוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי (בבבא אחד ששחט נימא) דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ולמה ליה לראות מתחלה ועד סוף: לעולם דידע דלא גמיר וכןן וכו'] שמא שהה ושמא דרם ומשום הכי צריך לראות מתחלה ועד סוף: אמר לו אין חזקתו תרום כלומר אפי" שמוצא תרום צריך לתרום פעם אחת כדבצינן לפרושי לקמן לעולם אין חזקה שלוח וכו' אבל בשחיטה אי נמי איניש וכו' אבל בתרומה והתרומה גם אחת. ר' יהודה [ס"ל] אסור דלא אמרינן דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן. דאמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמוצאו וכו' (ודמור סבר רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן). לעולם דכ"ע רוב מצויין אצל שחיטה מומחין באשפה שבשוק כולי עלמא לא פליגי דאסור דודאי נותנבלו בשחיטה (נמי) [והשוחטין] (וששחטן) השליכן

א) נראה דל"ל וכי תימא אה"נ דלא איכל צשאל צפסח וקדשים מאי וכו'. ס) נראה דל"ל אלאמא אמרינן רוב מציין אצל שחיטה מומחין הן כלומר דאמרינן וכו'.